

Arrest

**nr. 68 163 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 september 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 september 2011 en de beslissing van 3 oktober 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 oktober 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 oktober 2011 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 28 september 2011 aan op de luchthaven van Zaventem, vergezeld van haar twee zonen, zonder in het bezit te zijn van de nodige identiteitsdocumenten. Een PV werd opgesteld wegens valse naamdracht en valsheid in geschriften en gebruik. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoeksters asielaanvraag behandeld werd in Nederland, waarna zij op 14 juni 2011 op vrijwillige basis via IOM terugkeerde naar Irak.

1.2. Op 28 september 2011 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 30 september 2011 diende verzoekster een asielaanvraag in. Op 3 oktober 2011 werd haar een beslissing ter kennis gebracht tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis). Er werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend (bijlage 13 quinquies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissingen luidt als volgt:

de eerste bestreden beslissing:

“0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument / een geldig identiteitsdocument

0 - artikel 7, eerste lid, 3 : wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of Claeys J, assistant administratief geacht de openbare orde/de nationale veiligheid van het land (1) te kunnen schaden- (3).

Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valse naamdracht + valsheid in geschriften en gebruik

PV nr BR.FW.111250/28-09-2011 van de politie van Zaventem

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden :

** Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

** Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor valse naamdracht + valsheid in geschriften en gebruik, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

** Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

** Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.*

** Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van zijn dossier,*

- zijn er sterke vermoedens dat hij zich aan de justitie zal onttrekken

- men dient dus te besluiten dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijner laste niet zal opvolgen.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zicht opdringt.”

de tweede bestreden beslissing:

“Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Exceptie van de verwerende partij

De verwerende partij werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de vordering omdat zij vaststelt dat verzoekster zich in het verzoekschrift beperkt tot het aanduiden van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde van 28 september 2011 doch geen verweer uitwerkt dat betrekking heeft op die beslissing. Voorts stelt zij dat een eenvoudige lectuur volstaat om de rechtmatigheid van het tweede bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) te bevestigen, omdat een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder bijlage 13 quinquies een bij de wet voorgeschreven maatregel in het kader van de asielaanvraag is.

De Raad stelt vast dat verzoekster wel degelijk een verweer heeft tegen de eerste bestreden beslissing waar zij stelt dat zij met haar Iraaks paspoort, bewijs van nationaliteit en documenten van het IOM naar België is gekomen en de eerste bestreden beslissing niet uitgaat van de juiste feitelijke gegevens. De exceptie wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In de mate verzoekster poneert dat zij van haar vrijheid is beroofd met het oog op haar verwijdering naar Irak en zij op heden het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, kan zij de Raad niet overtuigen vermits verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend op 30 september 2011 dat thans nog in onderzoek is en dat er zelfs toe zou kunnen leiden dat verzoekster erkend wordt als vluchteling of dat haar de subsidiaire bescherming wordt toegekend. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent is. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het eerste middel

In het eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen “*meer bepaald de materiële motivering*”, voert verzoekster aan dat de eerste bestreden beslissing totaal en ten onrechte stelt “*betrokkene is op heterdaad betrappt voor valse naamdracht + valsheid in geschriften en gebruik*” vermits zij naar België is gekomen op 28 september 2011 in het bezit van een Iraakse identiteitskaart, een bewijs van nationaliteit en documenten van IOM, en de namen van deze stukken perfect overeenkomen met de verblijfstitel van verzoekster in Nederland.

Los van de vaststelling dat verzoekster *prima facie* wel documenten in het bezit had/heeft waaruit haar identiteit en nationaliteit blijkt, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing genomen werd op het ogenblik dat verzoekster nog geen asielaanvraag had ingediend en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend in de eerste plaats omdat zij “*in het Rijk (verblijft) zonder houder te zijn van de vereiste documenten*”, motief dat steun vindt in het administratief dossier en dat door verzoekster niet wordt ontkracht vermits zij inderdaad niet in het bezit was van een document dat haar de toestemming verleent in België te verblijven. Een schending van de motiveringsplicht wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

3.3.2.2 Het tweede middel

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A2 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3, 48/4 en 49/3, voert verzoekster aan dat het motief in de tweede bestreden beslissing, zijnde dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum totaal zinloos is, en de asielaanvraag van verzoekster op heden niet ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht maar zij een bevel ontving om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 26bis waardoor haar asielaanvraag in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken waarna deze onderzocht zal worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In de mate verzoekster meent dat haar asielaanvraag ambtshalve bij voorrang moet worden onderzocht rekening houdende met artikel 49/3, merkt de Raad op dat artikel 49/3 waarna verzoekster verwijst, enkel en alleen wil zeggen dat in het kader van een asielaanvraag eerst het Verdrag van Genève wordt onderzocht, zoals bepaald in artikel 48/3 en daarna de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook het tweede bevel motiveert correct dat verzoekster niet in het bezit is van een paspoort met geldig visum.

3.3.2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder correcte feitenvinding, de documenten niet naar hun juistheid werden onderzocht, en het feit dat zij een asielaanvraag heeft ingediend niet mee in overweging werd genomen.

De Raad herhaalt dat het eerste bevel genomen werd voordat een asielaanvraag werd ingediend en dat correct wordt vastgesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten. Dat bepaalde van haar documenten niet werden onderzocht wijzigt niets aan de vaststelling dat zij geen geldige binnenkomstdocumenten bezit.

In de mate verzoekster aanvoert dat in het tweede bevel niet werd opgenomen dat zij een asielaanvraag indiende, “*onomstotelijk een belangrijk element*” in het dossier, wijst de Raad erop dat het bestreden bevel correct motiveert dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een paspoort met visum.

Waar verzoekster zich ter terechtzitting nog beklagt dat zij werd opgesloten in een gesloten centrum en niet in een open centrum, wijst de Raad erop dat conform artikel 74/6, §1 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling, die zonder te voldoen aan de in artikel 2 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, in een welbepaalde plaats kan vasthouden. Verzoekster toont geenszins aan dat “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” en de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Er worden geen ernstige middelen aangevoerd.

3.4. Dienvolgens is ook niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS